

Ett borgerligt 80-tal

Det borgerliga 80-talet har inletts med att Moderata samlingspartiet har lämnat regeringen. Så fel men ändå så rätt.

Det sena 70-talet uppvisade den politiserade blandekonomin sammanbrott i Sverige och i andra länder. Inga taktiska bedömningar eller breda lösningar kan på sikt fördölja detta. Verkligheten kommer under 80-talet att avvisa kompromissernas politik. Verkligheten kommer att kräva klar samhällsanalys, medvetna åtgärder och fullständig trohet mot en konsistent ekonomisk politik på marknadsekonomisk grund. Endast härigenom kan välfärdsdemokratierna i väst föras åter till välfärdens väg. De breda lösningarnas kompromisser låter ofta de politiska spekulationerna få överhöghet över strävan efter rationella ekonomiska beslut.

Demokratin är medlet för att skapa samstämmighet om ett lands ledning. Men demokratin är inte medlet att tysta det rationella samtalet eller fördölja åsiktsskillnader. Demokratin kräver inte kompromisser. Demokratin kan ge kompromisser om det rationella samtalet väl förs och får leda fram till resultat genom konstruktiva motsättningar.

Mittenpartierna har satt makten i centrum. Maktutövningens innehåll har hamnat i periferin. Moderata samlingspartiet har gjort tvärtom. Och hur skulle man kunnat göra något annat. Visserligen kan man inte åstadkomma resultat utan makt. Men varför skall man ha makt om den leder till fel resultat. Det ankommer nu på Moderata samlingspartiet att påverka skendet med idéernas kraft. Verkligheten

kommer att stå moderaterna bi. Men framgången kräver slutligen att den borgerliga samverkan upprätthålls. Detta är ett gemensamt ansvar för de tre partierna.

De båda mittenpartierna i den nya miniregeringen måste nu visa att man verkligen förmår bära ansvaret för landet och inte faller till föga för lockelsen att låta "de breda lösningarna" bli en förevändning för lättvindighetens politiska väg. En regering måste våga driva sin politik och falla på sin politik. Blir det viktigare för regeringen att driva en politik som man kan förvänta sig gehör för i riksdagen än den politik man tror är riktig och nödvändig för landet har vi inte längre en regering värd namnet.

Regeringsbildningen inger farhågor. Thorbjörn Fälldin tycks målmedvetet ha följt minsta motståndets lag. Anspråk från de sittande statsråden om vidgade ansvarsområden har systematiskt tillgodosetts. De nya statsråden tillfredsställer kraven på anciennitet och bevarad balans mellan manliga och kvinnliga statsråd. Men mer är det inte. Den politiska ambitionen lyser med sin frånvaro. Den strategiska ekonomiministerposten har inte ens återbesatts. En redan överbelastad budgetminister skall foga ekonomiministeransvaret till sin redan övermäktiga arbetsuppgift.

Mittenpartierna kommer att under det närmaste året få lära sig att en majoritetsregering är betydligt starkare än en minoritetsregering. Detta kommer att starkt påverka möjligheterna för moderaterna att återkomma i regeringsställning.